

Chương 06-07

Cửu Long Thần Ma

àng Long Trang dựng lên lên dưới chân Đại Bàn Sơn về phía Bắc Bàn An Thành, phía Tây Trấn Tiên Cư.

Độc Cô Thanh Tùng rời Bách Trượng Phong, đi thẳng một đường đến Bàn An Thành, vào khách sạn, dùng bữa, thuê phòng, đợi đêm về.

Gương mặt chàng hần vẻ cương quyết lạ.

Trời về đêm, bóng tối mông lung, từ xa một vệt trắng mờ lao vút về hướng Đại Bàn Sơn, đến Bàn An Thành, vào phố tìm quán trọ.

Thời gian đó, tại Tàng Long Trang, nơi những dãy nhà ngang dọc không một bóng người, không một tiếng động.

Bóng trắng sau khi vào thành Bàn An, một lúc lại trở ra, tìm đến Tàng Long Trang bất chấp đêm khuya, sao mờ, trăng vắng.

Bóng trắng, chính là Độc Cô Thanh Tùng, từ lúc rời Bách Trượng Phong, định đến Tàng Long Trang, hỏi tội Cửu Châu Đại Hiệp.

Đong, đến đây rồi, chàng đổi ý, nghĩ rằng bọn Cửu Châu Đại Hiệp đã có tâm ý bất hảo với Liệt Mã Cuồng Đanh, nếu chàng đường hoàng xin yết kiến, vị tất họ sẽ chường mặt mà gặp chàng? Dĩ nhiên, nếu gặp trường hợp đó, họ sẽ lẩn tránh luôn, và họ sẽ đề phòng, chàng không thể nào dỡ thủ đoạn gì được.

Chàng âm thầm vượt qua đầu tường trang viên, bên trong cây trồng thưa thớt, chàng dù sao cũng không thể để mình lộ diện, len lén theo các tàng cây chuyển lẩn vào trong.

Qua một lúc, đã đến khu nhà, chàng dừng chân trên nóc toà đại sảnh, nhìn xuống sân lộ tỉnh.

Bên dưới, không một bóng người, không một tiếng động.

Có lẽ người trong trang viện đang say giấc, nhưng chàng không tin. Diêng về bọn Cửu Châu Đại Hiệp, là những người thâm hậu võ công, lại có thể ngủ nặng nề như phàm phu tục tử được.

Do đó, chàng đề cao cảnh giác, se sẽ gỡ một tấm ngói, liệng xuống sân, dò động tĩnh.

Lại im lìm. Mặc dù tấm ngói nhỏ đã gây lên tiếng “kểng” khá lớn.

Chàng chờ đợi một lúc lâu, lại liệng tiếp một miếng thứ nhì.

Vẫn như trước, không một phản ứng nào, chứng tỏ không có người nghe động.

Đến tiếng ngói thứ ba, chàng mới tin chắc nơi đây không có phòng bị.

Chàng liền phi thân vút xuống, len nhanh vào đại sảnh. Đảo mắt nhìn quanh, thấy khung cửa phía tả bỏ ngỏ, chàng liền chạy đến đấy. Bên ngoài khung cửa là một con đường hành lang.

Chàng dừng chân, nghe ngóng một lúc. Biết chắc không có người nơi đây, chàng phóng chân theo con đường hành lang, đi sâu vào trong.

Đi mút con đường hành lang, chàng đụng đầu với một khuôn viên cực kỳ trang nhã, lối kiến trúc rất tân kỳ, hoa cỏ huy hoàng, toả hương nồng ngào ngạt.

Bên kia khuôn viên là toà hậu sảnh, sau hậu sảnh là một toà nhà lầu xây bằng đá, pho màu trắng, dù trong đêm tối cũng lồng lộng uy nghi thấy rõ từng khung cửa, từng góc tường, từng mái ngói.

Cửa hậu sảnh đóng im, không thấy một bóng đèn le lói.

Tàng Long Trang chiếm một địa diện rộng lớn dưới chân núi Đại Bàn, thế mà không một bóng người từ cổng trước đến vườn sau, có cái cảnh trí của một vùng hoang lạnh.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc.

Đại Hiệp Cửu Châu là những tay vang lừng danh vọng trong suốt mười hai tỉnh Trung Nguyên có lẽ nào lại khinh xuất đến độ không có lấy một phần cảnh giác tượng trưng, nhất là lúc giang hồ khuấy động vì chánh tà lưỡng đạo tranh hùng?

Nhưng, sự thật vẫn là sự thật. Tàng Long Trang đêm nay vắng bóng từ chủ nhân đến thuộc hạ.

Trước cảnh ngộ đáng nghi ngờ này, Độc Cô Thanh Tùng hoang mang hết sức.

Chàng ngại chúng có mai phục cơ quan, bấy chàng, vì chúng thừa hiểu sẽ có một ngày chàng đến viếng chúng.

Tuy nhiên, đã vào sâu vùng đất địch, chẳng lẽ lại trở ra, chúng sẽ cho là chàng khiếp nhược thì sao? Hơn nữa, Liệt Mã Cuồng Đanh đã bị chúng mang đi, chàng nóng lòng báo phục cho vị đại thúc ân nhân, dù có nát thân cũng chưa xứng với cái đức thành toàn cho chàng, huống chi chàng chưa thấy gì là nguy hiểm?

Chàng cương quyết ở lại và tìm cho được bọn Cửu Châu Đại Hiệp.

Bước tới xô thử cửa toà hậu sảnh, cửa gài then chắc chắn.

Độc Cô Thanh Tùng trở ra, phi thân lên mái, lần ra phía sân lộ tỉnh nhìn xuống. Chàng suýt kêu lên hãi hùng.

Trong toà hậu sảnh, chín vị đại hiệp chín châu đang tham thiền nhập định. Chín vị ngồi im như xác chết.

Chín đôi chân cũng châu vào một điểm tại trung tâm, như để truyền cương khí cho nhau. Chín vị bao vòng tròn, mặt hướng vào nhau, mắt nhắm nghiền.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sững họ một lúc lâu, bỗng chàng thấy từ nơi người họ, bốc ra một vầng thanh khí mờ mờ như khói mỏng.

Chàng nhớ lời lão phụ Độc Tỳ gặp tại quán ăn nơi Đồng Thành, chàng nhớ lời đại thúc, cả hai cùng bảo là Cửu Châu Đại Hiệp được Cửu Long Thần Ma trên Tuyết Sơn truyền cho bộ Cửu Long Đồ. Họ hợp lại luyện Cửu Long Huyền Công, nếu luyện thành đao kiếm không bao giờ chạm được đến người họ. Chàng thầm nghĩ:

“Có lẽ đây là lúc Cửu Châu Đại Hiệp đang luyện công chăng?”

Chàng cảm thấy lo ngại. Cửu Long Huyền Công nếu một người luyện riêng rẽ thì khi thành, tuyệt kỹ không lấy gì làm lợi hại cho lắm. Chỗ huyền diệu của Cửu Long Thần Công là nhiều người liên thủ, luyện nên công lực không thể lường được.

Chàng biết rõ Cửu Châu Đại Hiệp còn lâu mới đạt đến đích. Nếu nhân lúc họ luyện tập như thế này mà chàng phá hỏng công trình đi, thì đỡ hại về sau rất nhiều.

Chàng cho là một dịp may mới gặp họ trong lúc này, chàng không thể bỏ qua dịp may, quyết gây dở dang cho họ.

Độc Cô Thanh Tùng liền gỡ một tấm ngói, liệng xuống chỗ Cửu Châu Đại Hiệp ngồi, cốt gây tiếng động cho họ giật mình, tản mác công phu.

Liệng xong, tấm ngói bật tiếng kêu “kểng” vang lên, chàng từ trên mái theo khoảng trống lộ tỉnh phi thân nhảy xuống.

Chân chưa đứng vững, chàng cất tiếng cười dòn:

- Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tinh đến bái kiến chư vị đại hiệp đây!

Chàng ngạo nghễ tưởng mình đứng cách Cửu Châu Đại Hiệp độ một trượng.

Nhưng lạ lùng thay, chín vị Cửu Châu Đại Hiệp vẫn im lặng như không hay biết gì cả.

Có lẽ họ đang ở vào lúc nhập diện của phép luyện công chăng?

Độc Cô Thanh Tùng đã ở trong cái thế cười lên lưng cọp rồi, không còn bước xuống được nữa. Chàng nghĩ, nếu không lành thì dừng đến, mà đến thì phải cương quyết, nên hét to:

- Đêm nay Liệt Mã Cuồng Sanh quyết hỏi tội chín vị quái khách bao mặt đây!

Cửu Châu Đại Hiệp vẫn bất động.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạt, lần thứ hai chàng quát:

- Cửu Châu Đại Hiệp là phường nhân diện thú tâm, hãy đón lấy chiêu của ta!

Chàng vung tay ra liền. Chưởng phong cuốn đi, vút đến Cửu Châu Đại Hiệp.

Cửu Châu Đại Hiệp vẫn ngồi yên, nhắm mắt, nhưng mỗi người đưa ra một bàn tay, phóng chưởng kinh trả lại.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng sợ, vội thu chưởng về, nhảy tạt qua một bên né tránh. Chàng mới thức ngộ chỗ lợi hại của Cửu Long Huyền Công, quả thật phi phàm.

Chàng “hừ” lạnh một tiếng, đoạn vận dụng tám thành công lực, đưa Cửu Âm Thần Chưởng ra, cùng một lúc chàng bước tới gần hơn, cốt tăng gia mãnh lực vào kinh đạo.

Cửu Châu Đại Hiệp vẫn im lặng. Nhưng quanh họ vắng thanh khí lan rộng và dày đặc hơn.

Khi còn cách nhau độ năm bước, Độc Cô Thanh Tùng tăng thêm hai thành lực nữa, Cửu Âm Thần Chưởng vút đi ào ào, kinh khiếp. Đồng thời, tay tả quét ngang,

phóng chỉ đạo như tên lao, nhắm Cửu Châu Đại Hiệp bắn tới. Cùng một lúc, chàng vận dụng hai tuyệt kỹ Cửu Âm Thần Chưởng và Hàn Man Chỉ, dĩ nhiên công lực không phải nhỏ.

Cửu Châu Đại Hiệp thoáng rung rung người, rồi thỉnh thoảng cùng hét lên một tiếng, chín đạo chưởng phong vút đi, tạo thành một luồng bão mạnh, gây tiếng động “ầm ầm” như sấm vang.

Ầm! Ầm!

Kinh lực chạm nhau khi song phương chỉ cách năm bước nổ lên long trời dậy đất.

Độc Cô Thanh Tùng bị bắn vọt về phía hậu hơn trượng rưỡi, chân khí gần như tán loạn.

Vàng thanh khí quanh Cửu Châu Đại Hiệp tiêu tan mất, gương mặt mỗi người trắng bệch, họ hết sức phẫn nộ, kinh hãi, họ hối tiếc công phu đang dở.

Độc Cô Thanh Tùng ngẫm vận chân khí lưu hành châu thân, chàng mừng rỡ nhận thấy mình không bị thương tổn gì cả, chỉ có chấn động nhẹ thôi.

Chàng “hừ” một tiếng, gằn giọng:

- Hỡi chín tên thất phu, Độc Cô Tinh này quyết hạ sát bọn các ngươi cho kỳ được.

Đột nhiên, Thanh Châu Đại Hiệp Triệu Chí Khâm kề miệng vào tai Lương Châu Đại Hiệp Tưởng Phi Nhân, thì thầm mấy tiếng, đoạn hướng về Độc Cô Thanh Tùng, hét to:

- Cuồng đồ! Liệt Mã Cuồng Sanh là bào đệ của đệ nhất kỳ trong võ lâm Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Liệt Mã Cuồng Sanh là Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ, chứ còn ngươi là ai, lại mạo nhận người đến đây toan gây sự?

Thốt xong, Thanh Châu Đại Hiệp tung ra một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Ta là ai? Ta là kẻ đến đòi mạng các ngươi đây!

Chàng không né tránh, trái lại bước tới mấy bước, hét to:

- Xem đây!

Thanh Châu Đại Hiệp quát:

- Cuồng đồ! Tàng Long Trang không phải là nơi người muốn đến là đến, muốn đi là đi. Đêm nay người bỏ xác tại đây!

Trừ Lương Châu Đại Hiệp bất thần đã thoát ra ngoài, còn lại bảy vị kia lại tung chưởng tiếp lực với Thanh Châu Đại Hiệp.

Độc Cô Thanh Tùng đột nhiên bị bao vây, không còn thoát đi đâu được, nổi giận gầm lên như sấm, Hàn Man Chỉ vút đi như tên bắn, đôi tay chàng múa tít như chong chóng.

Trong một giây sơ hở, Thanh Châu Đại Hiệp trúng một chỉ kinh nơi tay, máu vọt ra từ một vết thương dài độ tấc.

Bảy vị đại hiệp kia cấp tốc nhảy đến, hỗ trợ Thanh Châu Đại Hiệp liền, sợ Độc Cô Thanh Tùng bồi tiếp một chỉ đạo nữa. Đồng thời cả bảy vị lại dùng phép liên thủ, truyền công lực cho một người, người đó đưa kinh đạo hợp nhất ra hướng Độc Cô Thanh Tùng cuốn tới.

Chàng hét lên:

- Bọn thất phu! Tại sao các người dẫu mặt hăm hại ta? Những kẻ không biết gì, còn trọng vọng thanh danh của Cửu Châu Đại Hiệp, chứ như ta thì còn lạ gì bọn các người mặt người mà lòng thú?

Chàng vừa sỉ mạ, vừa tung chưởng tới tấp ra bốn phía.

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn nổi giận quát:

- Cuồng đồ! Người mạo oai danh Liệt Mã Cuồng Đanh, đến đây hoành hành, xung tán huyền công của bọn ta, tội người đáng chết. Ta hỏi người, dựa vào đâu mà cho rằng chín quái khách bao mặt là anh em bọn ta chứ? Còn như hai chiếc Y Khâm Huyết Thơ kia, vật báu của thần nhân, ai ai cũng có thể chiếm, nào phải là vật riêng tư gì của Liệt Mã Cuồng Đanh?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn, cười mãi, chàng cho tay vào mình lấy chiếc áo của Đông Hải Kỳ Tẩu ra, cao giọng thốt:

- Liệt Mã Cuồng Đanh này chiếm hữu chiếc Y Khâm Huyết Thơ hơn mười năm qua, nào ai đã sờ mó được vào mà nói rằng của chung trong thiên hạ?

Chàng thét lớn:

- Này, chiếm đi, bọn hung tàn!

Chàng vung tay lên, chiếc áo bay cao, vòng xuống, chực rơi trên đầu của Cửu Châu Đại Hiệp.

Cử động đó ngoài ý tưởng của tám vị đại hiệp, tám vị ngây người, chưa kịp phản ứng làm sao, chiếc áo rơi xuống, cách họ không xa.

Dương Châu Đại Hiệp Long Giới Thiên vội đưa tay ra toan chụp lấy. Nhưng lạ lùng thay, chiếc áo tả tơi ra như tro bụi. Trong lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng vận chuyển Cửu Âm Thần Công, quát lên:

- Đêm nay, ta quyết lấy máu bọn người nhuộm đỏ Tầng Long Trang! Chắc như vậy!

Chàng đưa ra ba chưởng, với tất cả cầm phẫn, mãnh liệt kinh hồn.

Tám vị đại hiệp thất sắc, cùng một loạt đưa ra kinh phong ngăn chặn.

Nhưng muộn mất rồi!

Dương Châu Đại Hiệp Long Giới Thiên, Dự Châu Đại Hiệp Trịnh Vinh Huy, Ung Châu Đại Hiệp Doãn Chí Linh đồng thời hứng trọn mỗi người một chưởng, tạng phế chấn động mạnh, mặt đổi sắc vàng, ngã ngửa ra phía hậu.

Ký, Cổn, Thanh, Từ, Kinh, năm vị đại hiệp thân hình còn bị áp lực chưởng kinh, lảo đảo mấy phát, gượng đứng lại, đoạn nhảy tới vực ba vị đại hiệp bị thương thoát hậu cấp tốc.

Ký Châu Đại Hiệp, thân danh là thủ lĩnh Cửu Châu Đại Hiệp, sôi giận đến râu tóc đều dựng đứng lên, toan vận kinh lực phản công, đột nhiên Lương Châu Đại Hiệp từ bên ngoài chạy vào, tung một chưởng vào phía hậu Độc Cô Thanh Tùng.

Đồng thời Ký Châu Đại Hiệp quát lên:

- Cuồng đồ! Chín quái khách bao mặt nào phải chúng ta đâu! Người có mù quáng không mà chẳng nhận ra, lại cứ bọn ta mà đấu quyết mãi?

Độc Cô Thanh Tùng khẽ xoay người, đẩy chưởng hoá giải thế công của Lương Châu Hiệp, vừa đúng lúc nghe một tràng cười hô hố từ trên nóc nhà, nơi khoảng lộ tỉnh vọng xuống.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên, thấy chín người bao mặt đang đứng nơi đây.

Chín người bao mặt cười xong, lại thoát đi ngay.

Độc Cô Thanh Tùng hét lớn, phi thân vút lên mái, đuổi theo, bỏ mặc bọn Cửu Châu Đại Hiệp tại chỗ.

Dở thuật Kinh Điện Phi Hồng, chàng không phải phí bao nhiêu thời gian, bắt kịp chín quái khách bao mặt. Vọt nhanh một phát, chàng đã chặn đầu chúng.

Có tiếng quát lên:

- Đánh!

Liền theo tiếng quát, chín quái khách bao mặt vũ lộng binh khí ào ào xông tới.

Độc Cô Thanh Tùng gặp cừu nhân của đại thúc chàng, như gặp vàng, chàng cười lên rùng rợn:

- Đại thúc! Đại thúc! Xem con đêm nay trả cái hận liên thủ chưởng mười năm trước.

Chín quái nhân bao mặt thoáng thấy một bóng trắng vờn vờn quanh mình, đảo lộn nhanh chóng. Chín quái khách kinh khiếp trước thân pháp cực kỳ ảo diệu của Liệt Mã Cuồng Sanh trong cái lốt của Độc Cô Thanh Tùng.

Bùng! Bùng! Bùng!

Ba tiếng chạm vang lên, ba tên quái khách rú lớn, hộc máu mồm ngã xuống.

Còn lại sáu tên chưa kịp nhận định tình hình, thì tiếp theo hai tên lại rú lên, cùng hộc máu, cùng ngã ngửa.

Trong hai tên sau, một đã bị Độc Cô Thanh Tùng dùng Hàn Man Chỉ chọc đứt thân mình ngang lưng, rời ra hai đoạn.

Trong chớp mắt, chàng đã loại năm mạng rồi, chỉ còn bốn tên, chàng cười lên “hắc hắc”, giọng cười đầy căm hờn, cương quyết.

Độc Cô Thanh Tùng nhất định không chừa một tên nào sống sót cả.

Chàng đảo lộn thân pháp nhanh như gió cuốn, chàng như cái bóng ma thoát vút bên này, thoát nhảy bên kia, vờn quanh bốn tên quái khách còn lại.

Hai tên nữa rú lên, hộc máu ngã xuống.

Còn lại hai tên, chúng vội kêu lên:

- Góc biển ven trời không kẻ biết! Máu chảy thành sông!

Độc Cô Thanh Tùng hét to:

- Các ngươi là nhân vật của Huyết Ma Bang?

Bọn chúng đã thốt lên câu nói đó rồi, dĩ nhiên chúng định liều chết, cả hai cùng một loạt lao mình tới.

Độc Cô Thanh Tùng nổi giận quát:

- Các ngươi muốn chết, ta cho chết gấp!

Hai chưởng cùng tung ra một lượt, mỗi chưởng hướng vào một tên.

Bùng! Bùng!

Cả hai bị bắn vọt đi ra ngoài hai trượng, rơi đánh "bịch" xuống đất, đầu lâu nát bét, óc vỡ vụn tung toé trắng l lẫn lộn, trông lạnh người.

Chín tên quái khách khăn đen bao mặt đã bỏ mình tất cả dưới tay Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng nhìn xác chết nằm ngổn ngang dưới đất, hối tiếc:

- Tại sao ta không chờ một tên sống sót để khai thác tin tức?

Gió đêm lướt về, quét loang mùi máu tanh tươi của chín xác chết, đưa qua mũi Độc Cô Thanh Tùng, chàng bước tới, gỡ vuông khăn bao mặt.

Chàng hết sức kinh ngạc. Nhận thấy cả chín người đều mày xanh, mắt đẹp, mặt tròn, tỏ ra con người thanh nhã, tất cả đều vào lứa tuổi đôi mươi.

Chàng ngây người, biết mình đã lầm.

Thảm kịch tại Thiên Sơn đã xảy ra mười năm rồi, lúc đó thì bọn này chỉ vào khoảng chín mười tuổi, chúng còn bé bỏng, thì làm thế nào chúng liên thủ dùng chưởng kinh đánh trọng thương đại thúc được?

Chàng bất chấp có lầm lạc hay không, chàng tự nhủ:

- Chúng là quái khách bao mặt, chúng đúng số chín người, như vậy là đủ hủ dạ cho ta rồi. Cần gì chúng già hay trẻ? Bất cứ một lũ chín người đó, nếu có trang phục như chúng, ta sẽ giết hết, rồi thế nào cũng gặp bọn quái khách thật sự.

Nhưng, chàng giật mình khi nghe tiếng rên khẽ. Thì ra, trong chín tên, có một tên bị thương nhẹ hơn, nên chưa chết.

Độc Cô Thanh Tùng nhảy một bước tới bên hắn, ấn bàn tay trên lưng hắn, truyền cương khí cốt giữ cho hắn đừng chết gấp, chàng cất tiếng hỏi:

- Bắt cóc đại thúc ta trên Vân Vụ Cốc, có phải là bọn các người không?

Tên đó để rơi mấy hạt lệ lăn tròn xuống đất, lắc đầu đáp:

- Không... không phải...

Độc Cô Thanh Tùng sững sốt, hỏi gấp:

- Vậy là ai? Nói mau!

Thiếu niên lại lắc đầu:

- Không... không biết đâu!

- Tại sao các người lại giả trang quái khách bao mặt để dẫn dụ ta?

- Lệnh... do lệnh...

Thiếu niên thở hắt mấy hơi tàn, đôi mắt đảo lộn trông mấy lượt, thân mình uốn mạnh một phát, chết liền.

Không còn làm gì hơn được nữa, Độc Cô Thanh Tùng rút tay về.

Chàng đứng lặng một lúc, sắc mặt đầy khí giận.

Chàng bị gạt. Bỗng dưng chàng giết oan chín mạng người. Lỗi không do chàng, nhưng tội nghiệt đã tạo rồi, biết làm sao?

Đột nhiên, chàng nhớ lại, lúc giao đấu với Cửu Châu Đại Hiệp, chính Lương Châu Đại Hiệp rời cục trận thoát đi, đến lúc y trở lại thì bọn quái khách xuất hiện. Chàng đã đoán ra mưu mô của Cửu Châu Đại Hiệp rồi.

Chàng căm giận, tự nghĩ:

“Hắn! Chính hắn chứ chẳng còn ai nữa. Hắn dàn cảnh để tống khứ ta đi, hắn tìm người chết thay cho cả bọn. Suy theo đó, chín quái khách bao mặt đúng là Cửu Châu Đại Hiệp rồi, quyết chắc như vậy. Chúng biết rõ, khi chưa luyện thành Cửu Long Huyền Công thì chúng không thủ thắng nổi với ta, nên chúng dùng đến kế mượn người chết thế!”

Chàng càng thấy giận bọn Cửu Châu Đại Hiệp hơn.

Chàng liền phi thân trở lại Tàng Long Trang, quyết lấy máu chúng nhuộm đỏ sào huyết chúng mới hả.

Dù chúng có viện dẫn lý do nào, đổ tội cho ai nữa, chàng quyết không tin được.

Dở thuật Kinh Điện Phi Hồng lao mình xuống đi như gió cuốn, chàng vừa đến nơi thì từ trong Tầng Long Trang một tràng cười vang lên nghinh đón.

Nghे thanh âm trầm hùng của tràng cười, Độc Cô Thanh Tùng biết ngay chính là Kỳ Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn phát lên. Chàng cười rợn quát lên:

- Đêm nay ta quyết tận sát các ngươi, nếu ta chừa một mạng sống, quyết không phải là Liệt Mã Cuồng Đanh vậy!

Có tiếng đáp vọng ra:

- Ha ha! Đừng lớn lối, cuồng đồ! Liệt Mã Cuồng Đanh có bao giờ hồ đồ xét đoán như ngươi đâu? Ha ha!

Một tràng cười bật lên, chấm dứt câu nói, rồi toà trang viện im bật trở lại.

Độc Cô Thanh Tùng hét to:

- Thất phu! Đừng hèn nhát ẩn mặt! Ra đây mà nói chuyện với ta!

Mặc chàng gọi, không một tiếng đáp.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh, dở Kinh Điện Phi Hồng chuyển đi trên mái nhà khắp các dãy nhà trong Tầng Long Trang, chàng cũng không tìm thấy một bóng người.

Chàng dừng chân lại trên nóc toà hậu sảnh, bỗng mắt chàng nhìn sững nơi xa xa, ẩn trong đám trúc trồng dày, có một toà nhà lầu xây bằng đá trắng, màu trắng phơ lồ lộ trong bóng đêm.

Trong toà nhà có bóng đèn le lói chiếu ra ngoài.

Độc Cô Thanh Tùng nhảy vút đi mấy phát, đến chân toà thạch lâu.

Tuy nhiên, chàng kinh dị về điểm ánh đèn chưa tắt trong toà nhà.

Cửu Châu Đại Hiệp chạy trốn, không kịp tắt đèn hay họ cố ý đốt lên với dụng ý thâm sâu?

Tiếng cười, tiếng nói vừa rồi chứng tỏ họ còn có mặt tại đây, nếu họ chưa chạy đi liền sau đó.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn tầng lầu, thấy cửa mở rộng, tiếng cười nói ồn ào của Cửu Châu Đại Hiệp dội xuống tai chàng.

Chàng “hừ” lạnh một tiếng, tự nghĩ:

“Lần này thì các người có chấp cánh, cũng không thoát kịp tay ta!”

Ngẩng cổ lên, chàng gọi to:

- Thất phu! Các người tưởng lần trốn nơi đây mà được yên với ta sao? Ta sẽ lên tới lập tức đấy!

Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn từ bên trên đáp vọng xuống:

- Cuồng đồ! Đêm nay người không thể rời khỏi Tàng Long Trang được rồi!

Độc Cô Thanh Tùng dù căm hận đến đâu cũng không dám khinh thường, chàng dè dặt theo pháp Bích Hồ Du Tường leo lên, nhưng khi gần đến khung cửa sổ thì cánh cửa bỗng khép chặt lại.

Bên trong có tiếng cười ngạo nghễ vọng ra.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, đưa một tay đẩy kính lực chạm vào cánh cửa, cánh cửa chạm phải kính lực, vỡ tung ra rơi xuống.

Độc Cô Thanh Tùng vận khí lấy đà, đập mạnh chân vào tường, vọt lên ngang tầm khung cửa, hai tay hộ trì trước ngực, chàng lao vút qua khung cửa sổ.

Chàng chưa chạm chân xuống nền phòng thì đèn đã tắt phụt, màn đen tối rơi xuống trước chàng, phủ quanh người chàng.

Phòng bất trắc, chàng vận dụng Cửu Âm Huyền Công hộ trì cơ thể, tay trái quàng ngang trước ngực, tay mặt vươn ra xoè đủ năm ngón, Hàn Man Chỉ công chớp chớp vút ra, sẵn sàng ứng địch.

Một lúc lâu, Độc Cô Thanh Tùng chờ mãi mà không thấy động tĩnh gì. Lúc đó, chàng đã quen với bóng tối, chàng có thể nhìn rõ đồ vật bên trong.

Chàng vẫn giữ Cửu Âm Huyền Công quanh mình, không dám phân tán.

Quanh chàng cục diện cũng khá rộng rãi, chàng nhìn bốn phía vẫn không thấy bọn Cửu Châu Đại Hiệp.

Trái lại có năm người khác.

Người chính giữa là một lão già râu ngắn, vận áo đen, tướng mạo uy nghi ngồi trên chiếc bồ đoàn vuông. Bên mặt là ba thiếu nữ vận áo màu khác nhau: đỏ, xanh,

vàng, cực kỳ mỹ lệ đứng hầu, còn bên trái là một trung niên nam tử, mặc áo lông, đội mũ thúy.

Năm người đó, kể đứng người ngồi, dáng vẻ hết sức tự nhiên. Họ bình thản đến độ như xem không có Độc Cô Thanh Tùng gần đây.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão già râu ngắn ngồi chính giữa, chàng đưa mắt ra xa hơn, sau lưng lão già, thấy một đoạn kiếm treo trên tường, cạnh đoạn kiếm, có một vật mơ hồ không rõ hình dáng lắm.

Chàng nhìn kỹ, bất giác kêu lên:

- Hắc Thiết Tử Bài!

Chàng không thể ngờ được trông thấy Hắc Thiết Tử Bài tại đây, chàng kinh sợ ra mặt, toan cất tiếng hỏi, lão già râu ngắn khẽ chớp mắt, bỗng quắc tia nhìn chiếu thẳng vào chàng.

Lão cất giọng lạnh lạnh thốt:

- Người đến đó chẳng? Người, một trẻ con mà là Liệt Mã Cuồng Đanh?

Độc Cô Thanh Tùng nghe âm thanh của lão già râu ngắn, vô hình trung đảo thoát ba bước, chàng trầm nghĩ:

“Lão là ai? Lão làm thế nào biết được mặt ta qua lượt vải bao mặt? Nội công hàm dưỡng của lão quả thâm hậu vô cùng! So với Bạch Cốt Thần Ma Hồng Đào, lão còn cao hơn một bậc! Lão là Hắc Thiết Bài Chủ? Còn những người đứng hai bên lão là nhân vật nào?”

Nhiều ý niệm vương lên trong tâm sự, Độc Cô Thanh Tùng hoang mang chưa kịp đáp thế nào cho xuôi.

Tuy nhiên, dù có gờm gờm lão già đôi chút, chàng cao ngạo thành tánh, khi bình tĩnh trở lại, chàng cao giọng hỏi:

- Hừ! Hắc Thiết Bài Chủ là ông à? Ông dựa vào đâu mà cho rằng Liệt Mã Cuồng Đanh Độc Cô Tinh này là tên trẻ con?

Lão già cười lớn:

- Vậy ra người không là một tên trẻ con à?

Âm thanh tràng cười của lão chấn động cả bốn bức tường đá, rền như sấm dậy. Âm thanh dù phát biểu bằng tràng cười nhưng uy nghiêm lạ lùng.

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy rờn rợn, dù chàng có trấn tĩnh tinh thần.

Lão già áo đen râu ngắn chỉ nữ tử lục y, thốt:

- Lão phu sẽ chứng thực Liệt Mã Cuồng Đanh Độc Cô Tinh là Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ.

Lão gằn giọng:

- Người bảo người là Liệt Mã Cuồng Đanh, tại sao trước mặt Văn nhi, mà người không nhận ra?

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc chưa biết phải đối đáp làm sao, lão già áo đen râu ngắn bỗng nhiên nổi giận, từ từ đứng lên, tiếp:

- Độc Cô lão điệt! Hừ! Hắn có phúc lắm mới đến Bàn Long Bảo!

Độc Cô Thanh Tùng không rõ lão già thốt câu ấy với dụng ý gì.

Đuốt mười năm qua, đại thúc không bao giờ tiết lộ thân thế cho chàng rõ, thì giờ đây, chàng làm thế nào biết được những việc xa xưa của đại thúc?

Còn một việc này nữa, là lão già áo đen, râu ngắn lại gọi Liệt Mã Cuồng Đanh là lão điệt, điều đó làm cho chàng ngơ ngơ ngác ngác không hiểu đâu vào đâu cả.

Lão già áo đen râu ngắn lại chỉ người trung niên vận chiếc áo lông, đội mũ, đứng bên phía tả, thốt giọng giận dữ:

- Người xưng người là Liệt Mã Cuồng Đanh, mà đến Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong là bào huynh của người, người cũng không nhận ra, thế là nghĩa làm sao?

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, chàng tưởng chừng như mình đang nằm mộng, chàng có thể nào tin được lời nói của lão già ấy không?

Chàng nghĩ:

- Người trung niên đó là phụ thân của chàng sao? Có thể như thế được sao?

Lão già áo đen râu ngắn day qua Thánh Kiếm Vũ Sĩ, cất giọng đầy phẫn nộ, thốt:

- Thất phu! Ta muốn phân thây người ra làm muôn mảnh mới hả được cơn giận của Cửu Long Thần Ma này!

Tóc và râu của lão dựng đứng lên, đột nhiên lão đảo chuyển thân pháp nhào tới, xuất chiêu nhanh như điện, trong thoáng mắt đánh ra tám phát, Độc Cô Thanh Tùng chỉ thấy chiêu ảnh giao chuyển bay đến ngực Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Đánh được Thánh Kiếm Vũ Sĩ, lão già áo đen râu ngắn chừng như đã hủ phần nào, dừng tay lại, gương mặt không còn vẻ phẫn nộ nữa, nhưng nét oai nghiêm càng rõ rệt hơn.

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ một người dù là ai cũng thế, lại có thể chịu đựng nổi tám chiêu chí mạng cùng một lúc của Cửu Long Thần Ma, không lùi, không ngã, không chấn động, không biến sắc.

Đó là một sự kiện hi hữu trong võ lâm vậy.

Rồi chàng liền tưởng đến nhiều vấn đề khác.

Lão già áo đen râu ngắn kia, mười năm trước, có cái tước hiệu là Cửu Long Thần Ma giết người như chém cỏ, giờ lại là đàn chủ Cửu Long Đàn trong Huyết Ma Bang. Lão là Hắc Thiết Tử Bài Chủ, luyện được Cửu Long Huyền Công, liệt ngang hàng với Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, còn danh hiệu xưa kia Tuyệt Đơn Cửu Long Tam Nhạn chắc là ba nữ nhân đứng bên hữu, con gái của Cửu Long Thần Ma?

Đến như sự liên quan của lão già áo đen râu ngắn và Cửu Long Tam Nhạn với Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Liệt Mã Cuồng Sinh thì Độc Cô Thanh Tùng không thể nào suy tưởng nổi.

Chàng định trí, tịnh thần, nhìn sống ba nữ nhân và một trung niên ở hai bên cạnh lão già, đột nhiên chàng phát giác ra cả bốn người đó không phải là người thật, mà chính là những tượng đồng khoắc y phục bên ngoài, trong lúc bất thần, chàng không nhận định ra kịp.

Nội cái việc hình đồng biểu tượng Thánh Kiếm Vũ Sĩ hứng trọn tám chiêu của Cửu Long Thần Ma, đủ chứng tỏ sự nhận xét của chàng là xác đáng bởi người bằng xương bằng thịt có ai đủ nội gia công lực chịu đựng đến tám chiêu của lão mà không hề hấn gì?

Phát giác được điều bí mật đó rồi, Độc Cô Thanh Tùng cất tiếng cười sang sảng, dứt tiếng cười, chàng thốt:

- Một đời hùng bá như Cửu Long Thần Ma lại bày trò dùng đồng nhân dọa nạt kẻ khác, buồn cười thật!

Độc Cô Thanh Tùng không ngờ mình xông xáo Tàng Long Trang tìm Cửu Châu Đại Hiệp báo thù một chưởng liền thủ cho đại thúc, lại đụng đầu với Cửu Long Thần Ma, mất kẻ thù, chàng tức bị Cửu Long Thần Ma dùng trò hý lộng quỷ thần, chàng tức, chàng hét lên:

- Cửu Long Thần Ma, đừng diễn trò quỷ nữa. Niềm hận giữa chúng ta, hẹn ngày sau sẽ thanh toán. Giờ thì ta phải tìm bọn mặt người lòng thú Cửu Châu Đại Hiệp.

Cửu Long Thần Ma bật tràng cười như sấm dậy, chói cả tai Độc Cô Thanh Tùng. Lão thốt:

- Trẻ con! Mới mười mấy tuổi mà to gan đến thế à? Cửu Long Nhi phụng lệnh của ta, đến Thiên Sơn tặng cho Độc Cô lão diệt một chưởng, sau đến Vân Vụ Cốc bắt hấn làm con tin, chứ có phải do chúng tùy ý mà hành động đâu? Ta hỏi thật, ngươi là chi của Liệt Mã Cuồng Sanh mà lại mao nhận hấn chứ! Đã mao nhận mà lại còn tha thiết đến hấn, ngươi đối gạt ai nữa được chứ?

Cửu Long Thần Ma gọi bọn Cửu Châu Đại Hiệp là Cửu Long Nhi, điều đó xác nhận lời tiết lộ của Độc Ty lão phụ vấn khăn xanh mà Độc Cô Thanh Tùng đã gặp tại quán ăn Đồng Thành.

Chính lão thú nhận đã ra lệnh cho Cửu Châu Đại Hiệp liên thủ đánh trọng thương đại thúc thì còn nghi ngờ gì nữa. Từ nay, chàng không thể nào để lầm lạc hạ sát kẻ vô cơ như vừa rồi, mà chỉ nhắm vào bọn Cửu Châu Đại Hiệp thôi.

Huyền công của Cửu Long Thần Ma đã luyện đến tuyệt đỉnh, lão có thể nhìn qua làn vải che mặt mà biết được diện mạo của chàng, thì chàng còn dấu diếm lão việc gì được nữa.

Chàng vừa cao ngạo vừa phẫn nộ đáp:

- Cửu Long Thần Ma! Ngươi công lực rất cao, dù ta nói thật với ngươi cũng vô hại. Liệt Mã Cuồng Sanh là đại thúc của ta, ngươi đã bắt đại thúc ta làm con tin, thì ta phải trả thù hành động đó. Nào, tiếp một chưởng của ta!

Tiếng cuối vừa buông dứt, Cửu Âm Huyền Công theo tay chàng vút đi liền.

Cửu Long Thần Ma phát cánh tay áo lên, đẩy nhẹ một luồng tụ phong, phá tan Cửu Âm Huyền Công của Độc Cô Thanh Tùng. Lão hét lớn:

- Hãy khoan! Nghe ta hỏi đây!

Độc Cô Thanh Tùng trợn tròn đôi mắt quát:

- Hỏi gì? Hỏi Maul!

- Người gọi Liệt Mã Cuồng Sinh là đại thúc. Vậy Thánh Kiếm Vũ Sĩ là thân phụ người?

Độc Cô Thanh Tùng không nhận:

- Nói nhảm!

Cánh tay tả vẽ lên một vòng, chàng đưa Hàn Man Chỉ ra xẹt tới như làn chớp, nhắm ngay ngực của Cửu Long Thần Ma.

Cửu Long Thần Ma cử chưởng lên ngang ngực, từ từ đưa tới.

Một vầng thanh khí đột nhiên hiện ra bọc quanh người lão, đẩy bật chỉ phong của Độc Cô Thanh Tùng dạt ra ngoài.

Lão trừng mắt, lộ sắc giận quát:

- Trẻ con, quyết đánh nhau à?

Độc Cô Thanh Tùng hú lên một tiếng lớn, cho tay vào mình lấy chiếc Hắc Thiết Tử Bài quăng sang Cửu Long Thần Ma, hét lên:

- Mười năm trước, ai gây ra cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong đoạn lìa một cánh tay? Người còn nhớ vụ đó chứ?

Cửu Long Thần Ma thoáng giật mình, nhưng lão có sợ gì mà mất bình tĩnh? Lão bật cười hắc hắc, đáp:

- Thì ra trẻ con là giọt máu của Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong! Ha ha! Đêm nay, người không ra khỏi toà thạch lâu của ta được đâu! Văn Nhi! Đánh!

Lão đưa ngón tay chỉ chiếc tượng đồng tượng trưng Văn Nhi, chỉ đạo chạm vào hình tượng kêu một tiếng “bốp”.

Chiếc tượng đồng lập tức di động, bước những bước chân nặng nề, chậm chạp tiến đến Độc Cô Thanh Tùng.

Chiếc tượng đồng bước đi vô cùng nặng nề, làm rung chuyển cả toà thạch lâu, kêu ầm ầm lên.

Bước chậm chạp độ ba bước, đột nhiên tượng đồng áo xanh Văn Nhi nhanh như chớp vọt tới, hai tay đưa ra, thi triển một chiêu chưởng vô cùng kỳ bí.

Độc Cô Thanh Tùng lòng như bốc hỏa, đẩy ra một kinh lực chặn Lục Y đồng nữ nhân.

Kinh đạo thoát đi mạnh vô tưởng, bắn vào tượng đồng nữ nhân, đẩy lùi lại hai bước.

Cửu Long Thần Ma gọi to:

- Hà Nhì! Đánh!

Lại có tiếng kim khí reo bên trong một chiếc tượng đồng khác, khoác áo đỏ.

Tượng đồng nữ nhân áo đỏ cũng di động như tượng đồng nữ nhân áo xanh, cũng xuất thủ tung chưởng tấn công Độc Cô Thanh Tùng.

Thần Ma lại gọi:

- Huỳnh Nhì! Đánh!

Lại có tiếng binh khí reo lên, tượng đồng nữ nhân áo vàng cũng di động, cũng xuất chiêu như hai tượng trước.

Cả ba tượng nữ đồng nhân cùng di động một lượt làm toà thạch lâu rung chuyển ầm ầm, như sắp đổ xuống...

Tiếng kim khí bên trong ba tượng đồng càng lúc càng reo to hơn, không dứt.

Độc Cô Thanh Tùng cau tiết, tìm sanh nhân mà trả hận lại gặp đồng nhân là loại vô tri giác, dù có hạ hết ba tượng đồng cũng chẳng bổ ích gì, lại còn hao công lực.

Chàng hét lên:

- Cửu Long Thần Ma! Làm quái gì những cái tiểu xảo đó. Chỉ tỏ ra mình hèn kém chứ có ích gì? Xem đây! Ta sẽ hủy diệt ba nàng đồng tượng của ngươi, rồi sau đó sẽ đến lượt ngươi.

Thốt xong, chàng múa đôi tay vun vút, chưởng ảnh toả rộng lợp không gian, ào ào chụp xuống ba tượng đồng.

Nhưng, ba nữ đồng nhân vốn không phải là con người bằng xương bằng thịt, chàng thật sự có đánh trúng nhiều lần, mà trúng cũng như không, có làm hề hấn gì đến vật vô tri giác.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ chuốc lấy một động tác vô công. Cửu Long Thần Ma không ngớt cười cao giọng khích:

- Trẻ con! Cho người sống sót có khác chi nào nuôi dưỡng mầm hậu hoạn.

Lão thốt xong thì Độc Cô Thanh Tùng thoáng nghe tiếng gió phía hậu.

Đồng nhân Thánh Kiếm Vũ Sĩ đã được điều động tiến tới tung một chưởng. Chưởng phong cuốn đi ác liệt hơn cả chiêu thế của ba đồng nữ nhân.

Độc Cô Thanh Tùng vội đảo bộ sang một bên né tránh, vừa lúc đó, thế công của ba đồng nữ nhân cuốn tới vù vù.

Tuy chàng bị bốn đồng nhân bao vây, toàn là những vật vô tri giác, được điều khiển bằng cơ quan, song chiêu thế đưa ra vô cùng ác liệt, bằng một cao thủ thực sự.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sang Cửu Long Thần Ma, thấy lão ung dung đắc ý, chàng nghĩ:

- Tại sao ta lại phải đánh nhau mãi với các tượng đồng, dù thủ thắng phỏng có ích gì?

Chàng chợt sanh một ý niệm.

Nghĩ rằng Cửu Long Thần Ma không phải tay vừa, chàng vận dụng đủ mười thành công lực, chuẩn bị thi triển Cửu Âm Huyền Công đoạn vọt mình ra ngoài vòng vây của bốn tượng đồng bay vèo tới trước mặt Cửu Long Thần Ma quát to:

- Cửu Long Thần Ma, hãy nạp mạng mau!

Cửu Long Thần Ma thấy một luồng hàn phong cuốn từ tay chàng vút đến ngực lão, thế đi rất nhanh và rất mạnh, lão hét lên:

- Trẻ con định ám toán lão chăng?

Lão vẫy tay, tiếp đón đạo kinh lực Cửu Âm Huyền Công của Độc Cô Thanh Tùng.

Ầm!

Một tiếng nổ to tựa sấm vang lên, Độc Cô Thanh Tùng đảo thoái ba bước.

Cửu Long Thần Ma tuy không bị đẩy lùi nhưng biến sắc mặt. Lão kêu lên:

- Đông Hải Kỳ Tẩu quả nhiên danh bất hư truyền!

Một chưởng đầu tiên đưa ra, suýt bại trong tay Cửu Long Thần Ma, Độc Cô Thanh Tùng sôi động tự ái, hét lên:

- Cửu Long Thần Ma, chuẩn bị tiếp chiêu thứ hai của ta!

Cửu Long Thần Ma khoát tay:

- Hãy khoan! Cửu Âm Huyền Công của Đông Hải Kỳ Tẩu lão đã thấy rồi, nhưng còn Đại Mạc Dị Nhân là người chưa từng vào đất Trung Nguyên, nên không ai biết võ công của lão ấy ra sao. Năm xưa, lão có gặp dị nhân một lần tại sa mạc, nhìn vào gương mặt của dị nhân, lão thấy phảng phất có ánh tử quang, do đó lão ngờ rằng dị nhân năm mươi năm trước có liên quan đến Lệ Quỷ Thượng Nhân tại Quỷ Phủ Biệt Cung. Người hãy đem tuyệt học của Đại Mạc Dị Nhân thi triển cho ta xem nào?

Độc Cô Thanh Tùng có bao giờ nghe ai nói đến việc ấy đâu, vả lại việc ấy thì có ích gì cho chàng? Chàng nghiêng răng vận đủ mười hai thành công lực của Cửu Âm Huyền Công, sắp sửa đưa chiêu thứ hai tấn công.

Cửu Long Thần Ma chỉ tưởng Độc Cô Thanh Tùng sắp dỡ tuyệt học của Đại Mạc Dị Nhân thi triển, lão không dám khinh thường, lập tức lão vận dụng chân ngươn tạo vầng thanh khí bao bọc quanh mình, hộ trì cơ thể, xong lão cất giọng thốt:

- Trẻ con! Nếu lão nương tay, thì người sẽ là mối hậu hoạn to lớn của lão sau này. Người đừng trách ta sao nỡ hạ độc thủ nhé, chẳng lẽ ta nường mạng sống cho người để chịu chết?

Lão vừa buông dứt câu thì chưởng phong của Độc Cô Thanh Tùng cuốn thành hai đạo vút tới.

Cửu Long Thần Ma sôi giận, quát lớn:

- Cút nhanh! Ta không phải tiễn đưa người cho phí sức!

Ầm!

Tiếng nổ to gấp mấy lần tiếng trước. Một bóng trắng bị bắn vọt ra ngoài khung cửa sổ, rơi xuống chân toà thạch lâu, kêu thành tiếng "bịch".

Bóng trắng, chính là Độc Cô Thanh Tùng bị Cửu Long Huyền Công đánh bật trọng thương, máu miệng rỉ chảy không ngừng, nằm rên “hừ hừ” trên thảm cỏ.

Chàng than khê:

- Gia gia! Đại thúc! Con kém tài, không làm nên việc, kiếp này không mong báo phục đại cừu, đành vậy!

Chàng mê man bất tỉnh như kẻ chết.

Bên trên tầng cao toà thạch lâu, một tràng cười cuồng dại vang lên, sang sáng giữa đêm vắng.

Dứt tiếng cười, một bóng đen nhô ra khung cửa nhìn xuống. Cửu Long Thần Ma đắc chí lắm.

Đột nhiên, vừa lúc đó, ba vết đỏ bay nhanh tới, lao vút vào người Cửu Long Thần Ma. Đồng thời có tiếng quát:

- Đánh!

Bị tấn công bất ngờ, Cửu Long Thần Ma kinh ngạc, không kịp nhận định kẻ nào núp tại đâu xuất thủ, lão vội khoát tay qua một một vòng đánh bật ba bóng đỏ rơi xuống.

Thì ra đó là ba chiếc lá bàng màu đỏ.

Lão xám mặt lại, không rõ vì giận hay vì sợ. Lúc bình tĩnh trở lại, lão nhìn xuống chân lâu thì Độc Cô Thanh Tùng đã biến mất dạng.

Lão rời toà thạch lâu, phi thân vút ra phía hậu Tàng Long Trang.

Một lúc sau, hơn trăm con bồ câu xám tung cánh bay bổng lên không.

Cửu Long Thần Ma nhìn theo bống chim lẫn vào mây đêm trên nền trời sao thưa trăng nhạt, gật đầu cười lạnh:

- Ha ha! Người chạy thiệt, được rồi, lão phu hãy xem người chạy đến nơi nào. Trừ phi người đừng xuất hiện trên giang hồ nữa, mới mong tránh được lão phu.

Cửu Long Thần Ma trở lại toà thạch lâu. Lão hết sức kinh ngạc trông thấy bốn tượng đồng vỡ vụn ra từng mảnh.

Nhưng, lão kịp trấn tĩnh lại liền, và lão hiểu ngay, cơ quan điều động không kèm hãm bốn tượng đồng quật vào nhau nên ra nông nỗi.

Lão nhìn lên tường, kiểm soát lại các đồ vật, thấy mất đoản kiếm gãy và chiếc Hắc Thiết Tử Bài, thay vào đó có một chiếc lá bàng màu máu.

Lão sôi giận, hét vang như sấm, làm chuyển động cả toà thạch lâu.

Một lúc sau, lão lắng cơn phẫn nộ, nhưng sát khí còn bốc bùng gương mặt, trông lão lúc đó hết sức hung tợn.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -